

«Ο πατέρας μου με τιμωρούσε με τη σιωπή του»

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

Όταν εφάρμοσε ο άντρας μου αυτή τη μέθοδο «τιμωρίας» στην κόρη μας, έμεινα έκπληκτη από το πόσο αποτελεσματική ήταν! Είχε θυμώσει μαζί της, επειδή της μίλαγε και δεν του έδινε σημασία ή της ζητούσε να κάνει κάτι κι εκείνη τον

αγνοούσε, οπότε αποφάσισε να κάνει κι εκείνος το ίδιο, για να της δείξει πόσο ενοχλητικό ήταν. Για μια ολόκληρη μέρα, λοιπόν, δεν της μιλούσε καθόλου. Ό,τι κι αν του έλεγε εκείνη, λειτουργούσε σα να είναι κουφός. Και η μικρή τρελάθηκε! Άρχισε να κλαίει και να του ζητά συγγνώμη και για πολλές μέρες μετά συμπεριφερόταν σε όλους με ευγένεια. Όταν, λοιπόν, διάβασα την ιστορία αυτού του μπαμπά, του Peter Tirella, κατάλαβα, ότι η «μέθοδος» αυτή χρησιμοποιείται και από άλλους και ότι ίσως, να μην αποτελεί κακή ιδέα για τις... δύσκολες στιγμές.

Κάποιοι ψυχολόγοι ίσως χαρακτηρίσουν την παρακάτω μέθοδο της σιωπής «λεκτική βία» -το να μη μιλάς στο παιδί μπορεί να εξίσου επίπονο π.χ. με ένα χαστούκι. Γνώμη μου είναι ωστόσο, ότι στον πραγματικό κόσμο, όταν σου έχει ανέβει το αίμα στο κεφάλι, λίγος χρόνος «απόστασης» για να ηρεμήσεις και να σκεφτείς τα σωστά λόγια που θα πεις μετά, είναι σαφώς προτιμότερος από τα ουρλιαχτά και το ξύλο. Ποια είναι η γνώμη σας;

«Λένε πως η σιωπή είναι χρυσός. Στο δικό μου σπίτι ήταν... τρόμος.

Ήμουν ένα παιδί όπως κάθε παιδί της δεκαετίας του '70. Έπαιζα έξω. Έφτιαχνα κάστρα στην άμμο και παγίδες γύρω τους για να σταματώ τους εισβολείς. Καβαλούσα το ποδήλατο και γύριζα όλη την πόλη -ούτε για αστείο οι ποδηλατόδρομοι τότε. Τα πρωινά του Σαββάτου έβλεπα παιδικά τρώγοντας δημητριακά μπροστά στην τηλεόραση. Οι γονείς δούλευαν σκληρά για να μπορούν να μου παίρνουν τις φιγούρες Star Wars που τους ζητούσα, τα skateboards και τα Atari, ώστε να έχω με κάτι να παίζω ευχάριστα όσο οι ίδιοι έλειπαν.

Η μαμά μου δούλευε τα πρωινά, όσο η αδερφή μου κι εγώ ήμασταν στο σχολείο. Ο μπαμπάς δούλευε από τις 3:00 το μεσημέρι μέχρι τα μεσάνυχτα. Η μαμά ήταν πάντα αυτή που φώναζε. Και όταν οι φωνές δεν έπιαναν, έπιανε την ξύλινη κουτάλα. Ο μπαμπάς μου ήταν πιο τρομακτικός. Ο μπαμπάς είχε ένα βλέμμα που συνοδευόταν από μια εκκωφαντική σιωπή. Το βλέμμα αυτό σήμαινε, ότι είχα βρει μεγάλο μπελά!

α αγόρια περνούν διάφορα στάδια ανάπτυξης: Βγάζουν δόντια, γίνονται 2 και τρελαίνουν τον κόσμο, περνούν τη φάση του οιδιπόδειου συμπλέγματος και της πυρομανίας... Υποθέτω είμαστε έτσι “κατασκευασμένα” (“Κοίτα τι έφτιαξα! Κοίτα τι μπορώ να ελέγξω! Νιώσε την ισχύ μου!”) Μετά υπάρχει ο μόνιμος περιορισμός “μην παίζεις με τα σπέρτα”. Μια φορά, ένας εθελοντής πυροσβέστης ήρθε στο σχολείο να μας μιλήσει για τους κανόνες πυρασφάλειας. Καθίσαμε μέσα στο πυροσβετικό όχημα, σκαρφαλώσαμε στα καθίσματα και βάλαμε τη σειρήνα να δουλέψει. Το καλύτερο ήταν βέβαια ένα φορητό σπίτι που μας έστειλε η Πυροσβεστική της περιοχής, μέσα στο οποίο μπήκαν κάποιοι από εμάς, μαζί με τον πυροσβέστη! Εκεί μάθαμε για όλους τους κινδύνους που ελλοχεύουν στην κουζίνα. Ξαφνικά, μια μηχανή από το πίσω μέρος του σπιτιού έριξε λευκό καπνό μέσα, ο οποίος πέρασε κάτω από τις πόρτες –ο καπνός μύριζε σαν καμένο γλυκό! Πριν ακόμα ολοκληρώσει αυτό που μας έλεγε, ότι πρέπει να σκύψουμε γιατί ο καπνός ανεβαίνει προς τα πάνω, άρχισε να βεραίνει ο συναγερμός. Αυτό ήταν το σήμα, για όποιον ήταν έξω από το σπίτι, να μας ανοίξει την πόρτα για να βγούμε.

Ένα Σάββατο πρωί, ξύπνησα νιώθοντας την ανάγκη να αναπαράγω αυτόν τον καπνό, τη μυρωδιά του καμένου γλυκού συγκεκριμένα. Την είχα ακόμα στη μύτη μου! Βγήκα από το σπίτι και κατευθύνθηκα στο σπίτι της γιαγιάς μου, στο τέλος του δρόμου. Δεν ήταν εκεί, οπότε ήμουν ελεύθερος να πειραματιστώ! Έξω βρήκα κάτι ξερά χόρτα και κάτι φύλλα ντομάτας και τα στρίμωξα σε κάτι που έμοιαζε με φωλιά πουλιού, στην πίσω βεράντα. Έσκαψα μια τρύπα στο χώμα και προσεκτικά έβαλα τα φυτά εκεί μέσα –θα μπορούσα εύκολα να σβήσω τη φωτιά με το χώμα, αν χρειαζόταν, σκέφτηκα. Ο αέρας βοήθησε να ανάψει η φωτιά εύκολα. Ο καπνός που

έβγαινε από τα φυτά, όμως, δεν μύριζε καθόλου σαν καμένο γλυκό. Οπότε αποφάσισα να μπω μέσα στο σπίτι και να συνεχίσω τα πειράματά μου στην κουζίνα.

Ετοίμασα μικρά πουγκιά από χαρτοπετσέτες με διάφορα μυρωδικά μέσα -λίγο βασιλικό στο ένα, λίγη πάπρικα στο άλλο. Τα ανακάτεψα και με τρόφιμα και άρχισα να τα ανάβω ένα-ένα μέσα στον νεροχύτη, παρατηρώντας τις μυρωδιές τους. Κάθε φορά που οι φλόγες έβγαιναν εκτός ελέγχου, απλά έριχνα λίγο νερό από τη βρύση. Και πέρα από μερικά αποκαΐδια που είχαν κολλήσει στον νεροχύτη, λίγα στοιχεία αποκάλυπταν τι έκανα εκεί. Πάντως τη μυρωδιά του καπνού δεν κατάφερα να την φτιάξω, όσο κι αν προσπαθούσα. Και τελικά, τα παράτησα. Καθάρισα τον νεροχύτη, πέταξα τα υπολείμματα και τις στάχτες από την πίσω βεράντα και επέστρεψα στο σπίτι μου.

Αργότερα την ίδια μέρα, η μαμά μου χρειάστηκε να πάει στο σπίτι της γιαγιάς μου. Μπαίνοντας την υποδέχτηκε έντονη μυρωδιά καπνού. Όπως φαίνεται, δεν σκέφτηκα ποτέ να ανοίξω τα παράθυρα! Η μαμά μου δεν μπορούσε να καταλάβει από πού προέρχεται ο καπνός, οπότε κάλεσε την πυροσβεστική. Ήρθαν. Δύο οχήματα. Και πολύ σύντομα έλυσαν το μυστήριο. Ο ένας από τους πυροσβέστες μπήκε στο σπίτι με πλήρη εξάρτηση. Όταν ρώτησε αν θα μπορούσε να μου μιλήσει, ήξερα ότι είχα παγιδευτεί. Το πλάνο μου ήταν να αρνηθώ τα πάντα. Με ρώτησε διάφορα και εγώ έλεγα σε όλα «όχι». Το μόνο που του είπα ήταν, ότι έψησα ψωμί και επειδή το ξέχασα στην τοστιέρα αυτό κάηκε. Τότε με οδήγησε στον κουβά που είχα πετάξει όλα τα αποκαΐδια. Με τσάκωσε!

Θυμάμαι να σκέφτομαι, ότι ο δρόμος του γυρισμού στο σπίτι ήταν ο πιο μακρύς που έχω περπατήσει ποτέ. Και όχι επειδή η μαμά μου φώναζε και μου έκανε κήρυγμα σε όλη τη διαδρομή. Αυτό μπορούσα να το αντέξω. Αυτό που δεν μπορούσα να αντέξω ήταν, ότι όταν θα επέστρεφα στο σπίτι, θα περίμενε εκεί ο μπαμπάς μου. Όταν έφτασα και τον είδα να ετοιμάζει το μεσημεριανό πάγωσα. Με έλουσε κρύος ιδρώτας και δεν μπορούσα να τον κοιτάξω στα μάτια. Μου είπε να καθίσω. Η μαμά μου του εξήγησε τι είχε συμβεί. Όταν οι φωνές σταμάτησαν και μείναμε οι δυο μας στην κουζίνα, δεν ένιωσα καθόλου καλύτερα. Δεν έκλαιγα, αλλά ήθελα. Εκείνος απλά στεκόταν εκεί, μεγαλύτερος από ό,τι συνήθως, ανοίγοντας μια τρύπα μέσα στην καρδιά μου με το βλέμμα του. Κούνησε το κεφάλι του αποδοκιμαστικά, με μια σχεδόν αδιόρατη κίνηση –εγώ, όμως, το είδα. Το μόνο που είπε ήταν «πήγαινε στο δωμάτιό σου». Πέρασα την υπόλοιπη μέρα μόνος μου. Ήταν Σάββατο και αντί να κάνω κάτι μαζί του, π.χ. να πάμε καμιά βόλτα ή να παίξουμε κάστρα, ήμουν μόνος μου. Γιατί τον είχα απογοητεύσει.

Πάντα έλεγα πως δεν θα γίνω καθόλου σαν τη μαμά και τον μπαμπά μου όταν μεγαλώσω. Χαίρομαι που έγινα –και το καταλαβαίνω τώρα. Το σπουδαιότερο δώρο που μπορείς να δώσεις στο παιδί σου είναι ο χρόνος σου. Όλοι οι λογαριασμοί, τα πλυντήρια και τα διαβάσματα κλέβουν αυτόν τον χρόνο. Όταν ήμουν παιδί, ήθελα να κάνω πράγματα με τον μπαμπά μου. Όταν μου στέρησε αυτή τη δυνατότητα ως τιμωρία και έκανε τον εαυτό του μη διαθέσιμο, με σκότωσε. Θα προτιμούσα την ξύλινη κουτάλα. Τώρα που είναι η δική μου σειρά να είμαι γονιός, νιώθω ότι η σιωπηλή φονική τιμωρία του μπαμπά μου είναι ο άσος στο μανίκι μου, όταν πρέπει να πειθαρχήσω σοβαρά τα παιδιά μου. Η γυναίκα μου είναι κοινωνική λειτουργός – και πραγματικά καλή στη δουλειά της- οπότε έχει μια σειρά από στρατηγικές που χρησιμοποιεί κάθε φορά. Ενώ εγώ; Η σιωπή μου πιάνει πάντα, αλλά είναι καλύτερα όταν συνδυάζεται με μια ήρεμη επεξήγηση των λαθών που έγιναν. Λίγα και απλά λόγια. Τα παιδιά δεν χρειάζονται κήρυγμα –τουλάχιστον όχι όσο είναι μικρά. Σε

μερικά χρόνια, όταν θα χρειάζονται την ανακεφαλαίωση του κηρύγματος της μαμάς, θα είμαι έτοιμος.»

Πηγή: fatherly.com